

SZEGED-SZENTMIHÁLYI

BÚZASZÖM

XIX. évfolyam

A Szent Mihály Plébánia Hírlevele

2022. december

Karácsony ünnepe manapság egyre inkább a türelem gyakorlásáról szól. Ami vagy sikerül, vagy nem. Egy felzaklatott készülődés során, közeledve az ünnepnaphoz, egyre inkább tetten érhető a környezetünkben, a közlekedésben, a bevásárlóhelyeken, a hivatalokban, és persze a családokban az ingerültség, türelmetlenség, nyugtalanság. Ez a nyugtalanság nem az ünnep várásának lelkes érzése, hanem ellenkezőleg: sokan úgy fogalmazzák meg, hogy mielőbb túl akarnak lenni az ünnepen. Mintha minden csak kötelezettség lenne, teljesítménykényszer, elvárásoknak való megfelelés. Kétségtelen, egyre nehezebb megfelelni azoknak az igényeknek, amit támaszthatnak velünk szemben az ajándékozással, az ünnepi szervezéssel, 'céges karácsonyi estékkel', baráti találkozókval vagy anynyi mással kapcsolatban. Túlságosan is erőltetett, agyon-reprezentált lett az ünnep, amely messze eltér a betlehemi egyszerűség, csend és nyugalom légkörétől. Ahol a türelem a Szent Család, a pásztorok és a napkeleti bölcsek közösségében alaperény. Egy szép és kedves állókép. Számos családi karácsonyfa alatt ott áll a Betlehem, a templomok-

ban vagy a tereken ünnepi díszben, igazi műalkotás-ként kínálja fel a harmóniát. És ez talán a legfőbb, immár pedagógiai jellegű üzenete. Vissza kell térni Karácsony békéjéhez, a türelemhez, a megnyugvás-hoz, mégpedig közösen: családi körben, baráti és munkahelyi közösségekben, hívők közösségében. Ahol nem az ajándék minősége, az eltúlzott igények, az egymásra licitáló vendéglátás határozza meg az ünnep díszzeit, hanem az emberek közötti sze-

retet, a figyelmesség... és a türelem. Ez a türelem pedig soha nem élmény akkor, ha csak Szenteste, a gyertyagyújtással lesz elsőként megtapasztalható. Advent során mindvégig ez a feladat, egyfajta áldozat, határozottság, belső erőpróba: megőrizni a higgadságunkat és a türelmünket minden olyan helyzetben, ahol túl könnyű lenne elveszíteni. Az ünnephez fel kell nőni. Emberré kell válni vagy embernek maradni, megőrizve méltóságunkat. Ahogy Isten Fia is emberré lett és emberségből adott nekünk példát.

Lisztkai Tamás
plébániai kormányzó

Áldott, Békés Karácsonyt és Boldog Új Évet kívánunk!

Tisztelt Szentmihályiak!

Mindannyian tapasztaljuk, hogy néhány éve különös, de jónak semmiképpen nem nevezhető irányt vett a világ. Azt persze szintén tudjuk, hogy minden változik, a sokszor áhított állandóság nem létező állapot. Mégis az ember értetlenül szemléli a történéseket. Fölfoghatatlan, hogy, évtizedekig törekszünk, haladunk egy irányba, érezhetően egyre jobbra, kényelmesebbé válik életünk. Aztán egyszer csak elkezdnek a dolgok változni és minden kezd egyre rosszabb lenni. Már a pandémia alatt látszott, sikerült elérni, hogy az emberek két táborra osztsák fel magukat-oltottak és nem oltottak. Megosztottak lettük. Ezúttal nem nemzeti, vallási vagy politikai kérdések mentén, hanem valami egészen más végett. Azt mindenki megértette, és elfogadta, hogy ilyen nehéz helyzetben minden elkezd drágulni, nehezebb az élet, de mindenki nagyon várta a vészhelyzet végét és a régi jólét és szabad élet visszatérését. Hát nagyon nem így lett!

Szomszédunkban elindult a háború, és vele együtt az elszegényedés. Immáron nem azzal kell foglalkoznunk, hogy milyen tünetekkel vészeliük át a fertőzést, hanem, hogy elég lesz-e a jövedelmünk a következő fizetésig, vagy lesz-e mivel fűteni. Mondják, mindez a háború miatt van. Nem lévén politikus, én nem tudom. Azt viszont tudom, látom, hogy meglehetősen szerény a béketeremtés szándéka, sőt... Azt már nem is titkolják az információ adók, hogy semmi ne lesz olyan mint régen. Azt is egyértelműsítették, hogy a változás nem jobbra, kényelmesebbé, hanem ellenkezőleg, nehezebbé teszi a jövőt.

A szeretetre teremtett ember számára ez nem hiszem, hogy fölfogható! A Krisztus követő ember a másik ember javáért él, tudva, hogy ez az egyetlen út. Ez a fény útja. A keresztyén tanítás annyiféleképpen megfogalmazta ezt, annyi gyönyörű gondolat született, mégis valahogy sem a múltunk sem a jelenünk nem erről tanúskodik. Persze gyorsan leszögezném, hogy nem az egyénre gondolok, hanem az emberiségre úgy általában. Azt hiszem ez teljesen felfoghatatlan.

Most is, mint régen, nem tehetünk mást, minthogy alkalmazkodunk. Támogatjuk a rászorulókat, szeretetre és békére hívunk minden embert és igyekszünk a lehetőségeink szerint örömet szerezni másoknak, vagyis evangelizálunk.

Ennek szellemében alakult Szentmihályon is az elmúlt év. Amikor menekülteken kellett segíteni, összefogtunk. Amikor a plébániánkon szükséges munkákat kellett elvégezni, összefogtunk- felújítottunk, építkez-

tünk. Közadakozásból állítottunk egy emlékkeresztet. Majd az év második felében szintén az adományozóknak köszönhetően összejött annyi pénz, hogy megjavíttathatjuk, felújíttathatjuk a templom orgonáját. Köszönet Szentmihály hívó közösségének! Emellett a pályázati támogatásoknak köszönhetően, idén ismét 20 fiatal nyaralhatott az agárdi hittanos táborban, illetve szerveztük egyhetes tábort a kisebbeknek a plébánián is, 17 gyermek részvételével.

És végül de nem utolsó sorban nagy-nagy örömmel számolhatok be az első Szentmihályi NYÍLT családi napról, amikor is nem csak a közösség aktív tagjait hívtuk egy szórakoztató délutáni együttlétre, hanem MINDENKIT! Istennek hála nagyon sokan elfogadták a meghívásunkat, így több mint 100-an ettünk, ittunk, beszélgettünk, kézműveskedtünk EGYÜTT ezen az októberi szombaton. Köszönet mindazoknak, akik önzetlenül segítettek a rendezvényt!

Remélem jövőre is hasonlóan tartalmas évet élhetünk majd itt Szentmihályon! Igyekezzünk mindannyian a fény útján járni, legyünk mi is fény, még ha csak kicsiny is, mert tudjuk, hogy a legkisebb fény megtöri a legnagyobb sötétséget is!

Áldott, BÉKÉS Karácsonyt!

Gilice Attila

Krisztust várva

Ismét itt állunk, beköszönt az ünnep. Egy újabb adventi utat tudhatunk a hátunk mögött. Ez a négy hét egyedi volt, míg szomszédunkban lassan már világméretű pusztítás zajlik közel egy éve, a világ másik részében egy szintén világméretű közös találkozási esemény, a foci VB zajlott. Mindkét esemény hatása akarva akaratlanul elér, elért minket. Ezek mellett a gyors változások, egyre magasabb árak és rohanás között kellett végigjárni a várakozás útját, mely minden évben valami újat tanít meg nekünk, amire addig nem figyeltünk. Kérdés az, hogy volt-e időnk arra, hogy meghalljuk, figyeljünk arra, mit akar tanítani nekünk? Figyeljünk az eseményekre, a másik emberre, családtagjainkra, barátainkra, munkatársainkra. Adtunk-e nekik az időnk-ből, odafordultunk-e hozzájuk?

A világ gyors tempót diktál, és az események váratlan sorrendje nagy alkalmazkodóképességet követel meg. Ebben a sokszor kaotikusnak látszó környeze-

tünkben meghallottuk-e a másik segítségkérő hangját? Volt körülöttünk néha legalább pár perc csend? És Isten? Ó hol volt ebben a zajban? Hallottam mit mond, mit üzen nekem? Az ő születésének ünnepe van most, erre készültünk 4 hétig, Krisztust vártuk. És most? Most tudok figyelni rá? Szánok időt a nagyon fontosnak vélt dolgok mellett arra, hogy beszélgessek szerettemmel, meghalljam a többi ember hangját? Tudok nyitott szívvel járni és ünnepelni? A kérdéseket végiggondolva saját magam készületi idejét és jelenlétét az ünnep pillanataiban is megvizsgálom.

Nyitott szívet, halló fület és figyelmes szemet kívánok mindenkinek, aki a kereszténység legszebb ünnepén az emberré lett Istenre figyel, s közben maga sem felejt el embernek lenni. Meghitt, tartalmas karácsonyt!

SzKM

Méltó búcsúvétel szeretteinktől

„Elmegyünk, elmegyünk, mindnyájan elmegyünk, jókor készek legyünk”, szolt a vallásos népi ének, amit a koporsót, a temetőbe kísérők énekeltek, méltó módon véve búcsút szeretteiktől.

Manapság sajnos egyre inkább keveredik az emberek tudatában a hit, és az egyre divatosabb liberalista hitetlenség. Ennek a fásultságnak, közömbösségnek egyik megnyilvánulása, hogy az elhunyt embereknek, akik meg voltak keresztelve, és életükben többször is jelét adták annak, hogy hisznek Istenben, imádkoztak, a családtagok úgy temettetik el, mint a pogányokat, hitetleneket. Nem kell az imádság a szülő, a nagyszülő, örök sorsáért, nem kell a gyászmise. Ha viszont ilyen esetben a lelkipásztor vagy a felsőbb egyházi hatóság által erre a feladatra megbízott személy, az egyházi rendelkezés alapján nem enged harangozni, és nem engedi a gyászjelentést a templom hirdetőablájára kitenni, akkor a tájékozatlan családtagok minden rosszat mondanak rá. A harangszó imádságra, szentmisére szólít, de ha ezek nem kellene, akkor miért kell a harangozás? Ez akkor is igaz, ha polgári temetésen szól a harang a temetőben. Akkor ott ez nem az alkalomhoz illő, a félműveltséget, a tudatlanságot mutatja.

El kellene még azon is gondolkodni, kiért is van a temetési szertartás? Nem az elhunytért?

Gyakran az elhunyt életútjának méltatását várja a család. Istennek, aki mindent tud, erre nincs szüksége,

a család, és az ismerősök mindezt ismerik, a kívülállót pedig nem érdekli. A hívő ember előre néz, az örök lét felé, s azért imádkozik, hogy az elhunytat az irgalmas, és minket szerető Isten részesítse az örök boldogságban.

A polgári temetésen visszatetsző, ha a szónok imádkozik. Ez nem odavaló. Ha a családtagok polgári temetést akartak, valószínű nem akartak imádkozni. Ez a kettőség összeegyeztethetetlen.

Létezik még egy dologban tájékozatlanság, amit némely temetkezési vállalkozó ki is használ, hogy az egyházi temetés sokkal drágább, mint a polgári. Ez nem így van. A püspöki kar rendelete szerint az egyházi temetés végösszege 29.500 forint. Ez tartalmazza a háromszori harangozást, a gyászmise stóladóját, a kántort, és a temetési szertartást végző stóladóját, valamint a temetőbe való kiszállást.

A lényeg az, hogy hívő halottunknak, hívő módon adjuk meg a végtisztséget. Imádsággal adjuk vissza lelkét a Teremtő Istennek. Álljon itt Jézus Krisztus jószándékú figyelmeztetése: „Amilyen mértékkel mérték ti, olyan mértékkel mérnek majd nektek is! Akinek füle van, hallja meg!” (Mk 4, 24)

Fejes Ferenc

Móra Ferenc

NÉDES (részlet)

Nem dicsekvésképpen mondom, de nekem a jó Isten minden télen meg szokta mutatni, hogy szeret. Olyankor, mikor a mennyei kancellárián szétporcióz-zák a karácsonyi ajándékokat.

Természetes, hogy olyankor az én őrzőangyalom is csak úgy megteszi a propozícióját, mint más emberé. Csakhogy amilyen az ember, olyan az őrzőangyala. Az enyém egy kicsit bambácska és eszefejejt. Elindul ő szegény idejében, hogy érdekeimet képviselje, de aztán el-elakad az égi mezőkön, utána bámul a hulló csillagnak S leül a Tejút talpfái közt ezüstkavicsot szedegetni. Persze mire odaér a tetthelyre, akkorára már hiába diktálja be, hogy neki koksz- és fautalvány kellene. Az ilyen komoly dolgokat már rég elhordták az élelmesebbek és csak olyan encsem-bencsemek maradtak az asztalon. Kutat-matat köztük, azután azt mondja:

- Olyan töltőtoll kellene neki, amelyik magától ír.
- Nem ér semmit, – mosolygott a jó Isten – azt is csak belemártogatja a tintába.
- Öngyújtó...
- Csak gyufával tudja meggyújtani.
- Valami szép bicska...
- Mindjárt ellophatja.

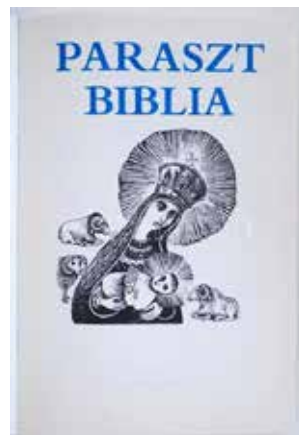
De hát tud az én őrzőangyalom olyant is, amit se el nem hagyogathatok, se el nem lopathatok. Egy-két stanicli álmod; nyári harangzúgást téli éjszakában; egy szabadjegyet a Cassiopeia-csillagba, ami aranyhintaszéknek tevődött az égére...

– Jó, jó, – vág közbe a jó Isten, – kiutalom én azt mind, de hát mire még vele? Hiszen se éjjele, se nap-pala annak a szegény flótásnak, annyi az ügyes-bajos dolga. Nem úgy csináljuk azt, fiam. Csomagoljatok be neki egy kis influenzát, attól aztán majd pihen, ha akar, ha nem. És abban lesz álom is, meg nyári harangzúgás is, meg mennyei hinta-palinta is.

Így történt aztán, hogy az idén is influenzát bocsátott rám a jó Isten, amivel máig sem tudtam betelni, pedig most már harmadik hete tart. Sínylódó beteg vagyok, ahogy a konyhán beszélnek rólam s ez nagyon neveli az önérzetemet, mert ez igazán olyan pozíció, amire nem számítottam. Más ember mennyit ló-fut, míg kormányfőtanácsos lesz, vagy főrendiházi tag, vagy beér az ötödik fizetési osztályba soron kívül, én meg csak fekszem csöndesen és mégis sínylódó beteg lett belőlem. Szintén soron kívül, de egészen a magam emberségéből.

Ollan fényesség támadt...

(Szöveghű részlet Lammel – Nagy: Parasztbiblia című néprajzi gyűjtések alapján készült művéből)

Jézus már mikor születni akart, Máriának meg Szent Józsefnek megjelent az angyal, hogy hagyják el Názáretet, menjenek el Betlehembe, mert ott fogják megszülni a világ megváltóját.

Oszt elmentek ők oda, elbúcsúztak az apjuktól meg az anyjuktól. Adott nekik Johákin egy szamarat és egy tehenet, osztán azon mentek ők Betlehembe.

No oszt akkor mentek éjjel-nappal, mikkor odaértek, mentek házról házra, de senki sem fogadta be őket – az emberek olyan hitetlenek voltak -, hanem gúnyolták őket, azt mondták Szent Józsefnek, hogy mert elgyünni, mert Szűz Mária már nagyon állapotos volt, minden órára való. Nem adtak neki szállást sehun se.

A kovácsnak volt egy vak, kezetlen lánya, oszt az mondta neki, menjék a városon kívül, ott van egy istálló, oszt abba szoktak meghálni a vándorok.

Akkor elment Mária meg Szent József. Kisöpörték mindenféletől szépen, akkor megcsinálták a jászólt. Amikor 12 óra volt, akkor megszületett Jézus.

Oszt akkor az angyal megjelent a pásztoroknak, mert még akkor a legelőn őrzötték a birkákat. Azt mondta a pásztoroknak, hogy menjenek mert megszületett a Jézus. A pásztorok meg nagyon megijedtek.

Ollan fényesség támadt akkor, hogy az egész város nagyon fényes volt, mikor Jézus megszületett.

A pásztorok nagyon megijedtek, oszt elmentek, mindnyájan elmentek. Ahogy mentek, úgy mind a csillag után mentek. Egyszer ahogy mentek, a csillag megállt. Bementek oda az istállóba, osztán csodálkoztak, hogy illen helyen születik az Isten Fia. No, osztán odamentek, letérbetyültek előtte, imádták.

Akkor elmentek a napkeleti bölcsek is: Gáspár, Boldizsár, Menyhért. Ezek vittek neki ajándékot. Egyik vitt aranyat, másik tömjént, harmadik meg mirhát.

Az aranyat elosztotta a Szűz Mária a szegények közt. Ollan szegények voltak, de mégis odaadta az aranyat, neki nem kellett. Ő csak a szegénységet választotta. A tömjént meg a templomokban a füstölőkbe tesz, annak a tiszteletére van, amikor mondják a misét, az oltári szentség előtt füstölnek.

Karácsony fényére várva

Az őszi napfordulótól karácsonyig terjedő időszakban – amikor egyre rövidülnek a nappalok, növekszik a sötétség a világban, mert kint a Nap fénye egyre kevesebb - alkalmat kell kerítenünk arra, hogy bennünk belső munkánk hatására lelkünk fénye egyre növekvően kiteljesedjen karácsonyig, mint ahogyan az adventi koszorún is hétről hétre újabb fényforrás csatlakozik az első gyertyához, s végül teljesen visszaszorul a sötétség, majd megszületik a kis Jézus.

Advent még nem a fény ünnepe – mint ahogyan ősz végétől kezdve a díszvilágítások ezt próbálják elhitetni velünk - hanem a fényre való készülődésé, a magunkba fordulásé kellene, hogy legyen.

Advent kezdetétől feldíszített fenyőfák csillognak sok helyen, a városban mindenütt felragyog a temérdek ünnepi fényoszlop, ami szép ugyan, de így karácsonykor nincs már mit felkapcsolni, hiszen már hetek óta fényárban úszik a város. December 24-én az első gyertya meggyújtása a fenyőn – ami a fény megérkezését jelenti - szinte jelentőségét veszíti, mert minden világított eddig is. Talán az üzletek marketingje - a mézeskalácsillattal, ünnepi zenével és színes fényekkel - hat ránk úgy, hogy idő előtt megérkezzen a karácsonyi hangulatunk, de inkább a vásárlási kedvünk. Ezekről az erős manipulatív eszközöktől, melyek mindenszentek másnapjától - amikor a kirakatokban a narancssárga tökök és seprős-kalapos boszorkányok hirtelen, minden átmenet nélkül fenyőkre, mikulásokra cserélődnek – orrunk előtt teremnek, nekem a hulló falevelek és az időnként még vöröfényes napsütés mellett nem könnyű ünnepi hangulatot éreznem, de ezt másoktól is hallom.

Több ember mondta az utóbbi években, hogy nem szereti a karácsonyt. Amiatt alakul ki sokakban ez a megmagyarázhatatlannak tűnő, felettébb furcsa érzés, mert ez az ünnep nem a csendes várakozásra és az azt követő három napra korlátozódik már, mint évtizedekkel ezelőtt, hanem hetekig tart a vásári hangulatot idéző színes, zajos, fényes előünnepelés pont akkor, amikor a mértékletesség és a befelé fordulás lenne a rákészülés velejárója. A csendes visszavonulásra mintha nem adna lehetőséget, időt a mai kor: az év végi hajrá betör a munkahelyekre, a túlórázás után „kikapcsolódásként” lehet menni vásárolni, elkölteni az utolsó fillért is, mert ezt sugallja minden körülöttünk, mindeközben pedig belül, a szívében ugyan ki szereti a rohanást, a kiköltözést, a kötelező közhelyeket?

Jópár évtizeddel ezelőtt, az én gyermekkoromban – amikor még nem volt divat sem az adventi koszorú, sem a grincsfá, sőt, még a karácsonyi vásár sem – a legtöbb családban úgy ünnepeltek, hogy szenteste állítottak egy karácsonyfát, feldíszítették szaloncukorral, esetleg üveggömbökkel, volt alatta ajándék, a gyerekek meg elénekelték a kiskarácsony, nagykarácsonyt, és még pár éneket, és persze templomba is elmehettek, aki szeretett volna. Természetesen lehet, hogy nem ez volt a normális, és elképzelhető, hogy

„jobb helyeken” már ekkor is többfogatásos ünnepi lakomát rendeztek, de valahogy nálunk a karácsony este a böjtire – bableves vagy halászlé, utána mákostészta – korlátozódott generációkon keresztül. Szerintem amúgy a „nagykönyvben” sincs sehohol az megírva, hogy december 24-én este pulykát meg libamáját kellene enni, mert magyar szokás szerint mézbe mártott diót, fokhagymát, és a családtagok száma szerinti darabra vágott almát kellene, de legalábbis böjti ételleket – ahogyan a nap elnevezése is mutatja: „karácsony böjttje”. Jézus születésének szegényes körülményeire is jobban utalnak ezek, elvégre az ő születésnapját ünnepeljük. Az összetartozást és a szeretetet egy alma közös elfogyasztása is kifejezi, hiszen ha meg tudják enni együtt, akkor az azt jelenti, hogy mindenki jelen van a családból. Szerencsére a betlehemezés visszatért, aranyos gyerekek, ifjak gyakorolják Szentmihályon is minden évben, de vannak még ünnepi magyar, sőt talán kimondottan szentmihályi szokások: „Jézuska fészket” minden család készített egykor: az év terményeiből az asztal alá egy fonott kosárba tettek pár darabot, és a „szentölménynek” gyógyító hatást tulajdonítottak emberre, állatra nézve. Mostanában akitől azt lehet hallani, hogy szeretne kimaradni a szokásos örületből, valószínűleg érzi, hogy a tovább már nem fokozható, tévesen túlerőltetett ünnepi készület nem igazi várakozás, hanem inkább verseny és rohanás, ehelyett az egyszerű, drága kellékeket nélkülöző szeretetteljes együttlét is ki tudja fejezni egy családban az összetartozást.

Annak idején az én nagymamám sem szerette az ünnepeket, azt mondta, elég már ebből a három napig tartó üldögélésből a szobában, amikor nem illik még söprögetni sem az udvaron, mert kitalálta valaki, hogy ilyenkor kell kimutatni a szeretetet, de mire jó ez a sok evés, ez a semmittevés, hiszen mi egész évben szeretjük egymást, akkor is, ha dolgozunk, nem kell ahhoz három napig a tévé előtt ülni. Talán volt igazság az érzéseiben, hiszen gyermekkorra egyszerűen megünnepelt karácsonyainak emléke nem tudott igazodni a mai kor sugallta elvárásokhoz. Az ő nagymamája karácsony böjttjén még zsír helyett vízbe rakta föl dinsztelődni az ebédre készülő paprikáskrumpliból való vöröshagymát, így valóban nagy ugrás lehetett a szegényes ünnepléstől a háromnapos tévénézéssel és lakomával jellemezhető napjaink karácsonyaiig lelkiekben és tettekben is eljutni. Hogy miért lett a december a nagy bevásárlások és a rengeteg evés időszak fokozatosan, ki tudja, de téli idegességünket jó lenne lecserélni másfajta izgalomra, elengedni minden külvilágból ránk ragadt, kötelezőnek gondolt szokást, és táplálni inkább a reménységünket, hogy karácsonykor győz a világosság. Erre a végső győzelemre emlékeztessen bennünket családunk körében a fenyőn kigyúló első parányi fény, hogy azután valóban meg tudjuk ünnepelni a Megváltó születésnapját, aki nekünk azt tanította: *„én vagyok a világ világossága”.*

Molnárné Szekeres Judit

Bölcsődei hírek

Örömmel számolunk be róla, hogy a Palánta Családi Bölcsőde ebben az évben is sikeres évet zárt. Mit is jelent számunkra a siker?

A mindennapok szintjén azt jelenti: együtt örülünk a szülőkkel ha egy kisgyermek megtanulja felvenni a cipőcskáját, egyedül a kabátját. Megtanul kanállal levest enni, és békésen pihenni délután. Ügyesen eltenni a játékait, amikor erre kérjük s ha már nagyobbacska akkor az első mondatoknak örülünk, amikkel megajándékoz minket egy fiúcska vagy kislány, vagy annak ha a szobatisztaságot is megtanulja. Örülünk a gyerekek örömeinek és megvigasztaljuk őket, ha szomorúak: csupa apró történetből állnak a bölcsődés mindennapok mégis tele vannak örömmel.

Ebben az évben huszonegy környékbeli család kicsi 1-3 éves gyermekét láttuk el, gondozzuk és nevelgetjük őket szeretettel. Mint minden évben idén is búcsút intettünk az óvodásainknak, és beszoktatjuk a hozzánk érkező csöppségeket, hogy megteljen a ház.

Az éves programjaik között rendszeresen szerepel Kerekítő foglalkozás, amelyet Makra András zenetanár tart nekünk: ez a népzenevel tarkított mondókázós félóra minden héten életet csempész a házba. A kislányok csütörtökönként délelőtt szép pörgős szoknyában várják a vidám hegedűst, a kisfiúk hangos tánccal jutalmazták.

A nyári családi ünnepeken, mikor elbúcsúzunk az ovisoktól, Gergő bohóc hajtogatott nekünk sok színes lufit ebben az évben is. Advent közeledtével könyvvásárt tartottunk a plébánia előterében, ahol keresztény mesekönyveket kínálunk az érdeklődőknek. Családi készülődésünkön a Diónyi színpad vagyis Ági néni bábszínházát látjuk vendégül és egy eltévedt kisbárány vándorútját követjük végig vele egészen a betlehemi jársziglig.

Kifestettünk ebben az évben két csoportszobát a kolléganőimmal, bútorokat cseréltünk és játékkészletet újítgatjuk szép fokozatosan. A játszótér a következő projektünk ha vége ennek a nehéz fűtési szezonnak.

Kolléganőimnek ezúton is szeretnék köszönetet mondani gyöngéd szeretetükért és figyelmes munkájukért, ezúttal név szerint: Ádám Dóranak, Batancsné Hajdú Viktóriának, Pappné Betyár Dóranak, Rábik Mariannak, Sári Norbertné Reninek.

Jó szívvel ajánlom mindenkinek figyelmébe Palánta Bölcsődénket, ahol a keresztény értékek jegyében gondossággal figyelemmel és szeretettel fogadjuk a hozzánk betérőket immár tizenkét esztendeje.

Szendrényi Marietta a Palánta Bölcsőde vezetője

Együtt töltött idő

Az év vége a számadásé. Visszagondolunk erre a rettentő gyorsan elszaladt évre. Mérlegelés ideje van, számadás önmagunkkal. Találunk olyan történéseket az évből, ami nem tölt el büszkeséggel. Viták, hibák, zsörtölődések, elhibázott feladatok, elmulasztott lehetőségek. Viszont mennyi mindent sikerült megtennünk, amit már régóta szerettünk volna. Jöttek-mentek az ünnepek, váltották a hétköznapiak. Eltelt egy év.

Visszagondolok az elmúlt időszakra és számot vetek. Gyerekek? Rendben, hála Istennek! Szülők? Rendben, hála Istennek! Család? Alapvetően rendben, hála Istennek! Barátok, ismerősök és számos kapcsolat, ami az emberi kapcsolódásaimat jelenti. Azonban moco-rog a lelkiismeret. Ha már számvetés, akkor hogy állok Istennel? A sok „Hála Istennek”-en túl milyen a kapcsolatot a közel-távoli Istennel, akinek alapvetően mindent köszönhetek?

Advent péntekjein mécses gyűjtöttünk a templomban. Az adventi koszorún túl az ambón, az oltáron és a tabernákulum előtt is. Gyenge lángok világították meg csak a téli sötétségbe öltözött templomot. Halk zeneszó mellett nézegettünk diákat és képeket, melyek távoli helyekre, eddig nem látott vidékekre röpítettek. Péntek este. Vége a munkahétnek, egyre hűlnek a hetek. A kerti csap már téliesítve. Már csak néhány nap karácsonyig. Ismét karácsony. Várakozás. Idén hogy fog sikerülni? Gyerekek szerencsésen érjenek haza, aztán az első nap anyóséké, második anyámé.

Nem jön értelmes szó, hogy imádkozni tudnék. Nem jelentenek különösebbet a kötött mondatok. Nem élem meg sem az adott sort, sem az adott percet.

Fészkelődöm, nem találom a helyem és nem érzem, hogy mindez, ami itt zajlik, annak bármi köze is lenne az Istenhez. Nem érzem, hogy mindaz, amit imának neveztem eddig, az megvalósulna-e abban a tevékenységben, amit éppen most meditációnak hívok. Vagy épp a múltkor is, az a séta a Tisza körül. Valahogy csak Ő és én a gondolataimban. Nem éreztem a vágó szelet sem, csak a szántott föld szaga van meg. De nemrégiben láttam azt a jó filmet is, ami azért épp elég gondolatot és érzelmet megindított bennem ahhoz, hogy a végén csak úgy elröppent az az óra a kávé fölött a gondolatokkal.

Aztán a templom magányában, abban a mécseslángos megnyugvásban imává olvad az együtt töltött idő...

kkn

„Minden utamban hű voltál,…”

Előrefelé éljük az életet, de csak visszafelé értjük meg.

Sokszor az a tapasztalatom régi emlékek között kutakodva, azokkal szembesülve, mintha nem is én lennék az az ember, aki a képekről visszanéz rám. Persze tudom, hogy én vagyok, mert felismerem magamat; a kép, a helyszín ismerős, az emlékek is felidéződnek bennem, de a külső változás mellett olyan óriásinak élem meg azt a belső változást, amelyen az azóta eltelt években végigmentem. Gyermek-, és ifjúkoromban annyira állandónak éltem meg környezetemet, hogyha most visszanézek rá, szinte pár évre sűrűsödik össze az a húsz év. Alig érzek benne változást, hiszen akik körülvettek: családom, barátaim, plébániám, a szülőfalu közössége, állandóságot biztosítottak számomra. A következő harminc év alatt megéltem a pályaválasztás, a családalapítás, a kibontakozás, a megújulás időszakát, tele örömmel, próbálkozásokkal, kudarcokkal, s úgy érzem, szinte átsiklottam azon a harminc éven (is), de az állandóság – melyet a szűkebb, tágabb családom jelentett -, körülvetett, s megtartott engem. Most itt állok ötven éves fejjel, immár nagyszülőként, s azon gondolkodom, mi az, ami állandóságot adhat ma az én-, szeretteim-, s környezetem életébe. Mostanában annyira hirtelen változik meg minden külső kö-

rülmény az életünkben, hogy az állandóságnak a nyomát is alig lehet benne megtalálni. Pedig nagy szükség lenne rá. Szent Pál zsidókhöz írt levelében olvashatjuk, hogy Isten az, aki „...tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.” (Zsid 13,8). Ő az a tényező, aki tegnap, ma és mindörökké megtart és állandóságot ad az életembe. Ő mindig jót akar nekem, annak ellenére, hogy nem minden jó az életben. Az élet bősége számomra az, ha Isten túlradóan van jelen az életemben, ha „bőség”-esen tapasztalom jelenlétét, ha mesélhetek Róla tanítványaimnak, barátaimnak. Erőm, lelki biztonságom és bizonyosságom belülről fog jönni. Nem határozhatják meg külső körülmények. Hatnak rá, de nem határozhatják meg. Ez az a belső tapasztalat, amely minden nap, minden emlékével gyarapít engem, s ez az, ami hiányzik a régi képekről, ez az, ami nincs rajta azokon a régi képeken. Dicsőítő zenészként sok dalon keresztül is vezet engem Isten. Nyár elején vesztettem el édesanyámat; az ő temetésén hangzott el a címben is szereplő dal refrénje, amely segít feldolgoznom az ő hiányát: „Minden utamban hű voltál, egész életemben jó voltál. Minden erőmmel, míg élek, éneklek a Te jóságodat!”

Szakál Zsolt

Magányosok karácsonya

A járványhelyzet miatt az utóbbi két évben nem tudtuk megtartani a magányosok karácsonyát.

Idén azonban újra 35 meghívót juttattunk el. Tizenötön el is fogadták a meghívást, és jöttek el a félórás műsorra, amit ezúttal a Karolina általános iskola negyedikes tanulói adtak elő Kisházi Gábor és Szakál Zsolt kíséretével, valamint Szakál Anna közreműkö-

désével. A műsor után egy kis beszélgetésre, teázásra és sütitésre marasztaltuk vendégeinket. A gyerekek sok szeretettel készített szerény ajándékot is átadtak időseinknek. Ehhez társult a karitászcsoport könyvajándéka is.

Reméljük, hogy jövőre is találkozunk.

ÜNNEPI MISEREND

December 24-én 23³⁰-kor a plébánia énekkara ad elő karácsonyi koncertet a templomban **24 órakor** éjféli szentmise, melyet Hess Dénes ferences atya mutat be.

A mise előtt **23³⁰-tól gyónási lehetőség.**

A szentmise után a betlehemesek előadják Urunk születésének misztériumjátékát.

December 25-én, Krisztus Urunk születése napján az ünnepi szentmise 10³⁰-kor kezdődik pásztorjátékkal

December 31-én az év végi hálaadó szentmise 17 órakor kezdődik.

Január 1-jén Újév napján, Mária Isten Anyja ünnepén szentmise 10³⁰-kor.

Január 6-án, Vízkereszt ünnepén 18 órakor szentmise.

Plébániai foglalkozások

Csütörtök 18:00 Felnőtt katekézis

Péntek: 18:00–19:00 Bérállkozói felkészítő

Szombat: 10:00–12:00 összevont foglalkozás (10–13 éves korosztály részére)

11:00-12:00 ministránsgoglalkozás

Vasárnap: 9:30–10:30 elsőáldozói felkészítő

Hivatali rend a Szent Mihály Plébánián

Plébániai hivatalos ügyintézés esetén kérjük, keressék a templomgondnokot a megadott telefonszámokon
Templomgondnok és liturgikus munkatárs: Fejes Ferenc (mobil: 20/562-85-57)

Hitoktató: Gilicze Attila (mobil: 20/323-81-70)

Családi Napközi megbízott ügyvezetője: Szendrényi Marietta (mobil: 30-249-77-50)

A plébánia mobilszáma: 70/55-33-554

A plébánia e-mail címe: plebania@szentmihaly.net

A plébánia honlapja: <http://plebania.szentmihaly.net>

Szállással kapcsolatos ügyintézés: Gilicze Attila (mobil: 20/323-81-70)

Anyakönyvi hírek
2022. október–december

KERESZTELTEK

Hajós Ádám és Olasz Nóra fia, Roland
Kusztor József és Kusztor-Koch Adrienn leánya, Elíza

ELHUNYTJAINK

Szekeres Szilveszter
Paulik József
Sobloher Gizella
Ménesi Ferencné Kasza Margit Ilona
Dobó Jenőné Börcsök Mária
Tari Vilmos
Bende Lajosné Juhász Ilona

Házszentelés

Az járvány előtti évekhez hasonlóan – mivel továbbra sincs helyben lakó plébánosunk – 2023 elején is az egyházközség két megbízott, helyi lelkipásztori munkatársa, **Fejes Ferenc** és **Bauer Ferenc** végzi a házszentelési szertartást és a családáldást. Fogadják őket szeretettel! Kérjük, akikhez az előző években nem jutottak el, de szeretnék kérni a házszentelést, jelezzék a **plébánián** (tel.: 30/490-10-80), **Fejes Ferencnek** (tel.: 20/562-85-57) vagy **Bauer Ferencnek** (tel.: 30/322-29-67).

A házszentelések január 7-én, szombaton kezdődnek, útvonala hetente követhető lesz a kábel-tv képujságában, illetve a misék hirdetésein, mely mindig ki lesz tűzve a templomtorony aljában, a hirdetőtáblán.

Emlékeztetni szeretnénk, hogy a **házszentelés ingyenes**. A korábbi évekhez hasonlóan azonban az egyházközségi hozzájárulások éves befizetésére is elsősorban ekkor lesz lehetőség.

A temetéssel, a harangozással és a liturgikus renddel kapcsolatban bizalommal keressék Fejes Ferencet a Hasító u. 6. szám alatt vagy telefonon: 20/562 8557, aki a megyéspüspöktől engedéllyel rendelkezik temetés végzésére és áldoztatásra.

Dr. Liskai Tamás
plébános elérhető a szentmisék előtt és után a templomban.

A szeged-szentmihályi Szent Mihály Plébánia hírlevele
6710 Szeged, Palánta u. 2. Tel.: 30/490-10-80
Felelős kiadó: Dr. Liskai Tamás; tördelő-szerkesztő: Bauer Ferenc
Nyomtatás: SIGILLUM 2000 Bt., Szeged, Vám tér 6.